

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudkyně JUDr. Jitkou Juřicovou v hlavním líčení konaném dne 12.05.2016 v Českém Krumlově **t a k t o :**

Obžalovaní

1) R   N

nar.   v   , nezaměstnaný, trvale bytem

2) M   Š

nar.   , nezaměstnaná, trvale bytem

jsou vinni, že

dne 15.11.2015 v přesně nezjištěné době od 17:00 hodin do 22:00 hodin po předchozí společné domluvě odvedli do prostoru určeného k sekání a uskladnění dřeva za neobývaným domem č.p 145 v ulici Šumavská ve Větrní, okres Český Krumlov, fenu křížence labradora, stáří necelý jeden rok, jménem Ajka patřící obžalované M   Š   kde obžalovaný R   N   za přítomnosti obžalované M   Š   fenu vytáhl za vodítko

do vzduchu směrem k trámu a udeřil ji opakovaně sekerou do oblasti hlavy, až fena zůstala ležet na zemi bez známek života, poté obžalovaní z místa odešli, přičemž obžalovaná M Š se po chvíli vrátila a poté, co zjistila, že fena stále žije, přivolala obžalovaného R N a za jeho přítomnosti ji opakovaně sekerou udeřila do oblasti hlavy, trupu a břicha; tímto jednáním utrpěla fena mnohočetná sečná poranění hlavy a trupu se smrtelným poraněním mozku a krvácení do hrudní dutiny,

t e d y společným úmyslným jednáním dvou osob týrali zvíře zvláště surovým a trýznivým způsobem a tímto činem způsobili týranému zvířeti smrt,

č í m ž s p á c h a l i

přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

a o d s u z u j í s e

obžalovaný R N podle § 302 odst. 2 trestního zákoníku **k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku **se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **se dále obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to sekery o velikosti 65 cm s dřevěným topůrkem a délkou čepele 15 cm;**

obžalovaná M Š podle § 302 odst. 2 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku **se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 42 (čtyřicet dva) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í :

Na základě dokazování provedeného v rámci trestního řízení má soud za prokázaný následující skutkový stav.

Obžalovaná M Š byla majitelkou feny křížence labradora, stáří necelý jeden rok, slyšící na jméno Ajka. Dne 15.11.2015 v přesně nezjištěné době od 17:00 hodin do 22:00 hodin se obžalovaní R N a M Š dohodli, že fenu zabijí. Z restaurace odešli na adresu Větrní, Šumavská č.p. , okres Český Krumlov, kde fenu vyzvedli a odvedli ji do prostoru určeného k sekání a uskladnění dřeva za neobývaným domem č.p 145 v ulici Šumavská ve Větrní, okres Český Krumlov. Zde obžalovaný R N za přítomnosti obžalované M Š vytáhl fenu za vodítko do vzduchu směrem k trámu a udeřil ji opakovaně sekerou do oblastí hlavy. Fena následně zůstala ležet

na zemi bez známek života. Obžalovaní z místa odešli. Během několika minut se obžalovaná M Š na místo vrátila, aby se přesvědčila, zda je fena mrtvá. Poté, co zjistila, že fena stále žije, přivolala obžalovaného R N a za jeho přítomnosti ji opakovaně sekerou udeřila do oblasti hlavy, trupu a břicha. Jednáním obžalovaných utrpěla fena mnohočetná sečná poranění hlavy a trupu se smrtelným poraněním mozku a krvácení do hrudní dutiny.

Obžalovaná M Š se ke skutku, který je jí kladen za vinu, doznala. V posuzované době bydlela u svědkyně H K na adrese okres Český Krumlov. Bydlela zde i se svojí fenou Ajkou, o kterou se běžným způsobem starala. Na chování feny si občas stěžoval někdo ze spolubydlících, nešlo však o nic závažného. Předmětného dne v bytě popíjela společně s obžalovaným R N a svědky H K a M B alkohol. Následně se přesunuli do restaurace Slávie, když nejprve tam šel obžalovaný R N se svědkem M B, ona tam přišla se svědkyní H K později. Zde se během hovoru s obžalovaným R N dostali i na její fenku Ajku. Dohodli se, že ji zabijí. Důvodem nejspíš bylo, že fenu neměl nikdo rád a byla na obtíž i jí. Poté, co se dohodli, odešli z restaurace do bytu na adrese Větrní, Zde byl svědek M Ch. Vzali fenu a odvedli ji do vybydleného domu č.p. 145 na ulici Šumavská ve Větrní. Na vodičku ji vedla ona. Odvedli ji za dům do prostoru, kde se sekalo dřevo. Chvilí přemýšleli, jak fenu zabijí, aby ji to nebolelo. Dohodli se, že obžalovaný R N vezme sekeru a jednou ranou ji usmrtí. Obžalovaný R N ji na vodičku přitáhl směrem vzhůru k trámu a sekerou ji udeřil do oblasti hlavy. Fena po úderu nebyla mrtvá, proto ji udeřil ještě minimálně jednou. Po opakovaných úderech fena zůstala ležet na boku na zemi. Poté s obžalovaným odešli. Ona se však vrátila po několika minutách dolů, přesvědčit se, zda je fena opravdu mrtvá. Tato však chrčela. Zavolala tak obžalovaného R N zpátky. Pak sama vzala sekeru a začala do feny mlátit, aby ji usmrtila. Udeřila jí několikrát do hlavy, trupu a břicha. Tloukla ji zejména do hlavy, aby ji usmrtila, aby se fena netrápila. Po usmrcení feny se vrátili zpátky do restaurace Slávia, kde chvíli seděli a poté se přesunuli do restaurace Bowling. Poté se s obžalovaným R N pohádala a z restaurace odešla. Šla se podívat na mrtvou fenu a poté šla na Policii ČR nahlásit její nález. Ze zlosti uvedla, že jí zabil obžalovaný R N. Později to však popřela. S obžalovaným R N se dohodli, že se k dané věci nepřiznají. V době, kdy usmrtili fenu, byli pod vlivem alkoholu.

V řízení před soudem obžalovaná M Š odkázala na svoji výpověď z přípravného řízení. Během hlavního líčení zopakovala, že její výpověď je pravdivá. Dodala, že den před konáním soudního jednání se obžalovaný R N domlouval se svědkem M B, že tento vezme zabít fenu na sebe.

Obžalovaný R N popřel, že by se skutku, který je mu kladen za vinu, dopustil. Jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem uvedl, že předmětný den se společně s obžalovanou M Š a svědky M Ch H K a M B držovali na adrese . Z bytu odešli nejprve svědci K a B. Poté odcházel on s obžalovanou M Š šli do hospody. Vzali s sebou fenu obžalované M Š. Při cestě do hospody se zastavili ve vybydleném domě Šumavská č.p. 145, kde fenu uvázali v zadní místnosti v horní části domu. Nejprve byli s obžalovanou M Š v restauraci Slávie, následně se přemístili do restaurace Bowling. Pili alkohol. Asi půl hodiny předtím než šel domů, obžalovaná M i utekla z restaurace. Při cestě domů se zastavil u domu

č.p. 145 v ulici Šumavská, šel dovnitř a křičel na obžalovanou M Š. Zjistil, že tam není ani ona, ani její fena. Šel do bytu na adrese Větrní, kde jej obžalovaná M Š obvinila, že jí zabil fenu a oznámila mu, že jej šla udat na Policii ČR. On tomu nevěnoval pozornost, protože byla opilá a takové „kecy“ měla pořád. Navíc mu několikrát řekla, že jej dostane do kriminálu. S obžalovanou M Š se kvůli feně hádali. Obžalovaná fenu denně mlátila, a to klidně i násadou či polenem. On na fenu vztáhl ruku pouze tehdy, když mu něco udělala. Je skutečností, že když ho fena viděla, tak se „pochcala“.

V řízení před soudem setrval na své výpovědi z přípravného řízení. Změnil ji v tom směru, že pokud v noci se vrátil do bytu, tak jej obžalovaná M Š obvinila z toho, že zabili psa společně. Dále podle verze z hlavního líčení psa nikdy nebil.

Svědčyně H K vypověděla jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem, že obžalovaní jsou její kamarádi, kteří u ní v listopadu 2015 bydleli. S obžalovanou M Š u ní bydlela i fena, ke které se chovala dobře. Zaregistrovala, že se obžalovaní bavili o tom, že je fena mrtvá. Nepamatuje si, kdo s tím přišel. Ona se s nimi o tom nebavila. Po několika týdnech se jí obžalovaná M Š svěřila s tím, že fenu zabila. Sdělila jí, že ji zabili společně s obžalovaným R N: když šli z hospody. Fenu zabili sekerou. Řekla jí, že fenu zabila z důvodu, že jí neměla ráda a každému vadila. Bylo vidět, že obžalovaná M Š toho lituje. K opakovaným dotazům během hlavního líčení pak svědkyně připustila, že slyšela, jak obžalovaná M Š vyhrožovala obžalovanému R N že ho dostane do vězení. Neví však, zda to bylo před či po zabitím feny.

Svědka M B jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem vypověděl, že předemtný den popíjeli alkohol v bytě svědkyně H K. On a obžalovaný R N pak odešli do restaurace Slávie, kam za nimi následně přišla obžalovaná M Š se svědkyní H K. Zaregistroval, že z restaurace obžalovaní odešli společně. On následně odešel do restaurace Bowling, kde se následně objevili i obžalovaní. V době, když odcházel ze Slávie, tak bylo ještě vidět, obžalovaní přišli do restaurace Bowling již za tmy. Nebavil se s nimi o tom, kde byli. Po návratu domů obžalovaná M Š oznámila, že jí někdo zabil fenu. Pokud se s ní o tom bavil, tak se zmínila, že u toho byl obžalovaný R N. S odstupem nějakého času se mu svěřila s tím, že se na zabití feny podílela i ona. Uvedla, že společně s obžalovaným R N ubili fenu sekerou. Neví, proč to udělali. Fenu znal, šlo o štěně, které nebylo zlé. Domnívá se, že obžalovaná Š se o fenu starala celkem dobře. Bila jí jen lehce, když fena neposlouchala, šlo o výchovu. Nebyl svědkem, že by k bití použila nějaký nástroj. Pokud se s obžalovanou M Š její fenou pohyboval na squatu či v jednopokojovém bytě, kde bydlelo více lidí, tak kvůli psovi docházelo k hádkám. Během hlavního líčení připustil, že den před soudem se potkal s obžalovaným R N v bytě svědkyně H K. Je skutečností, že zabití psa chtěl vzít na sebe. Nevzpomíná si však, zda u tohoto prohlášení byl přítomen obžalovaný R N.

Svědka M Ch vypověděl, že v listopadu 2015 bydlel u svědkyně H K. O tom, že fena je mrtvá se dozvěděl druhý den, když zaregistroval policejní vozidlo před squatem. Den předtím se potkal s obžalovanými v bytě H K. Popíjeli zde alkohol. Měli s sebou fenu. Z bytu odcházeli obžalovaní R N a M Š společně a vzali s sebou i fenu. Domnívá se, že v té době mohlo být ještě venku

vidět. Neslyšel, že by se obžalovaní dohadovali o tom, že fenu zabijí, nikdo se mu s tímto nesvěřil.

Ze zprávy Státního veterinárního ústavu Jihlava bylo zjištěno, že samice křížence labradora utrpěla mnohočetná sečná poranění hlavy a trupu se smrtelným poraněním mozku a krvácením do hrudní dutiny. Charakter poranění odpovídá s největší pravděpodobností použití sekery nebo obdobného nástroje.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie, se podává, že sekera zajištěná na místě činu nese stopy krve. V těchto stopách byla prokázána přítomnost zvířecí bílkoviny pocházející od psa.

Skutkový stav byl zjištěn i z dalších ve věci provedených důkazů, a to zejména z protokolu o ohledání místa činu, včetně fotodokumentace, zachycující místo, kde došlo k nálezu mrtvého psa, jakož i jeho tělo. Skutečnost, že obžalovaní v předmětný večer byli v podnapilém stavu se mimo jiné podává i ze záznamu o provedených dechových zkouškách založených na č.l. 74 spisu. O stavu psa krátce před jeho zabitím svědčí zpráva veterináře, založená na č.l. 77 – 80 spisu.

Vyhodnocením zmíněných důkazů, jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu a vzájemných vazbách, dospěl soud k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál svědčící jednoznačně o vině obžalovaných předmětným skutkem. V návaznosti na uvedená skutková zjištění je nepochybné, že samice křížence labradora, nalezená dne 16.11.2015 v objektu Šumavská č.p. 145, Větrní, okres Český Krumlov, byla zabita násilným způsobem, a to s největší pravděpodobností za použití sekery nebo obdobného nástroje. Pro tento skutkový závěr svědčí jednak protokol o ohledání místa činu, včetně fotodokumentace zachycující usmrčeného psa a sekeru, která byla na místě nalezena. Skutečnost, že tato nese krevní stopy pocházející od psa, se pak podává z odborného vyjádření z odvětví biologie. S těmito důkazy koresponduje zpráva Státního veterinárního ústavu Jihlava, který prováděl pitvu usmrčeného zvířete, jejíž nález svědčil pro mnohočetná sečná poranění hlavy a trupu.

Při posouzení pachatelství obžalovaných předmětným skutkem soud vyšel z následujících úvah. Není pochyb o tom, že na usmrcení psa se podílela obžalovaná M. Š., která se k danému jednání doznala. Zároveň označila za spolupachatele tohoto skutku i obžalovaného R. N., který toto popírá. Oba obžalovaní se po celé trestní řízení drželi své verze. Verzi obžalované M. Š. nepřímo potvrdili svědci K. a B. Tito svědci popsali, že se jim obžalovaná M. Š. svěřila s tím, že fenu zabili společně s obžalovaným R. N. sekerou. Kromě toho každý z těchto svědků se zmínil o části skutku, která plně odpovídá popisu podaného obžalovanou M. Š. V případě svědkyně K. to byla zmínka o tom, že se jí obžalovaná Š. svěřila s tím, že fenu zabili cestou z hospody. I svědek E. popsal, že obžalovaní se spolu vzdálili z hospody a vrátili se zpět až za tmy. Toto popsal ve shodě s obžalovanou M. Š. Tyto výpovědi pak doplňuje výpověď svědka Ch. že z bytu fenu odvedli obžalovaní. Dále svědek B. podpořil výpověď obžalované tím, že se zmínil o tom, že podle obžalované M. Š. první ránu dal obžalovaný N. a jelikož se fena ještě hýbala, tak ji „dorazila“ obžalovaná M. Š., přičemž se to mělo stát na squatu. Tito svědci vypovídají po celé trestní řízení shodně, soud je tak považuje za věrohodné. Nelze si nepovšimnout, že popis události, jak jej obžalovaná Š. podávala v trestním řízení, je neměnný a navíc je shodný s tím jak předtím danou věc popsala, byť ve stručnosti, svědkům K. a B. soud tak

považuje výpověď obžalované M Š a věrohodnou a určující pro rozhodnutí ve věci samé, nejenom ve vztahu k ní, ale i k obžalovanému R N

Na tomto místě se soud zabýval tvrzením obžalovaného R N že mu obžalovaná M Š měla vyhrožovat, že jej dostane do vězení. Toto tvrzení by soud při posuzování daného skutku bral vážně za situace, že by obžalovaná M Š zároveň svojí výpovědí neusvědčovala i sama sebe. Soudu se jeví jako nelogické, že by obžalovaná ve snaze dostat obžalovaného R N o vězení, zároveň usvědčovala sama sebe z tak závažné trestné činnosti jako je ta, která je předmětem tohoto řízení. Nabízí se otázka, proč by za pachatele daného skutku neoznačila toliko obžalovaného R N. Přistoupí-li k uvedenému, že její výpověď je podporována i ostatními ve věci provedenými důkazy, nemá soud důvod nevěřit výpovědi obžalované M Š

Ve světle právě uvedeného soud uzavírá, že výpověď obžalovaného R N je nevěrohodná. Vedle shora již zmíněného je třeba uvést, že byť obžalovaný R N po celé trestní řízení popíral daný skutek, dopustil se ve své výpovědi dvou rozporů, dle názoru soudu významných. Nebylo možno si nepovšimnout, že v přípravném řízení obžalovaný R N připustil, že občas fenu zbil, ovšem v řízení před soudem toto striktně popřel. Teprve až po konfrontaci s jeho výpovědí z přípravného řízení i v řízení před soudem připustil, že občas feně dal výchovný pohlavek. Podle názoru soudu o chování obžalovaného R N k feně svědčí jeho vlastní prohlášení z přípravného řízení, když uvedl v souvislosti s tím, jak se k feně choval, zda ji mlátil, že když jej fena uviděla, tak se „pochcala“. Další rozpor následně soud shledal v tom, že podle verze z přípravného řízení měla obžalovaná M Š jej obvinít, že fenu zabil on, zatímco podle verze z hlavního líčení, že ji zabil s ní.

Podle § 4 odst. 1 písm. o) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, je týráním usmrcení zvířete způsobem působícím nepřiměřenou bolest nebo utrpení. Obecně se pak týráním rozumí určitý způsob zlého nakládání s živým tvorem, kterému působí nějaké útrapy a příkoří. Soud nemá pochyb o tom, že obžalovaní se právě uvedeného jednání vůči feně dopustili, když tuto nejprve na vodítku vytáhli do vzduchu, kde jí obžalovaný R N napadl opakovanými údery sekerou a následně stejným způsobem se zachovala i obžalovaná Š, když fena ležela chroptíc na zemi.

Soud dospěl k následujícímu závěru. Obžalovaný R N a M Š se dne 15.11.2015 v přesně nezjištěné době od 17:00 hodin do 22:00 hodin domluvili, že zabijí fenu křížence labradora slyšící na jméno Ajka, která patřila obžalované M Š. Odvedli ji tak do prostoru určeného k sekání a uskladnění dřeva za domem č.p. 145 v ulici Šumavská ve Větrní, kde ji obžalovaný R N vytáhl za vodítko do vzduchu směrem k trámu a udeřil ji opakovaně sekerou do oblasti hlavy, až fena zůstala ležet na zemi bez známek života. Poté obžalovaní z místa odešli, přičemž obžalovaná M Š se po chvíli vrátila a poté, co zjistila, že fena stále žije, přivolala obžalovaného R N a za jeho přítomnosti ji opakovaně sekerou udeřila do oblasti hlavy, trupu a břicha. Fena tak utrpěla mnohočetná sečná poranění hlavy a trupu, kterým podlehl. Jednání obžalovaných je tak třeba právně kvalifikovat jako přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Při úvahách o trestu byly soudem váženy veškeré skutečnosti při určení jeho druhu a výše. Obžalovaní porušili zájem společnosti na ochraně zvířat, která jsou živými tvory

schopnými pociťovat bolest a utrpení, před týráním, poškozováním jejich zdraví a jejich bezdůvodným usmrcením člověkem. Stupeň škodlivosti jejich jednání pro společnost zvyšuje míra zavinění, neboť obžalovaní jednali v přímém úmyslu a po předchozí dohodě. Pohnutkou činu byla podle obžalované M. Š. skutečnost, že fenu neměl nikdo rád a byla všem na obtíž. Podle názoru soudu jde o pohnutku zcela nepochopitelnou a neomluvitelnou. Byla to obžalovaná M. Š., která si z vlastní vůle fenu pořídila, musela být tak srozuměna s tím, že se bude muset o ni starat. Je zcela neomluvitelné jednání obžalované, která se rozhodne fenu zbavit tím, že ji zabije, protože jí po pár měsících začala být na obtíž. Oběma obžalovaným výrazně přitěžuje, že zabili fenu, která nedosahovala ještě jednoho roku věku. Podle svědků šlo o štěně, které bylo hravé a nebylo zlé na lidi. Jako přitěžující soud hodnotí i způsob usmrcení, když obžalovaní nejprve fenu vytáhli do vzduchu na vodítku a poté jí napadli řadou úderů do celého těla. Soud považuje za prokázané, že oba obžalovaní v době skutku byli pod vlivem alkoholu. Tato skutečnost nemůže žádným způsobem snížit jejich trestní odpovědnost za dané jednání. Ze svého svobodného rozhodnutí se do tohoto stavu dostali, jsou tak plně zodpovědní za jednání, kterého se v opilosti dopustili. Obžalovaný R. N. byl v minulosti sedmkrát soudně trestán, zejména pro majetkovou trestnou činnost a pro trestnou činnost spáchanou na úseku dopravy, které se opustil opakovaně pod vlivem alkoholu. V roce 2015 se obžalovaný dopustil tří přestupků (proti veřejnému pořádku, proti občanskému soužití, proti majetku), za všechny byl pravomocně postižen. Obžalovaná M. Š. byla v minulosti jedenkrát postižena za majetkovou trestnou činnost, v současné době se však na ni hledí, jako kdyby trestána nebyla. V roce 2015 se dopustila jednoho přestupku (proti veřejnému pořádku), pro který byla pravomocně uznána vinnou. U obžalované M. Š. soud přihlédl k výrazně polehčující okolnosti, kterou je doznání, které výrazně přispělo k objasnění této trestné činnosti, jakož i k lítosti, kterou obžalovaná opakovaně během trestního řízení dala najevo. K těmto okolnostem soud nemohl přihlédnout v případě obžalovaného R. N. z důvodu jeho postoje k dané věci.

Výměru trestu je třeba zvolit v rámci zákonné trestní sazby ustanovení § 302 odst. 2 trestního zákoníku, podle které lze uložit trest odnětí svobody na šest měsíců až tři léta nebo zákaz činnosti. S přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem, jak polehčujícím, tak přitěžujícím, byl obžalované M. Š. uložen trest ve druhé pětině zákonné sazby, konkrétně v trvání osmnácti měsíců, když soud nemohl přehlédnout skutečnost, že to byla právě ona, kdo byla majitelkou feny a její povinností tak bylo se řádně o ni starat. S ohledem na osobu obžalované a na její doznání má soud za to, že účelu trestu by mohlo být dosaženo i bez přímého omezení osobní svobody obžalované, a proto výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu v délce čtyřiceti dvou měsíců. Obžalovaná je povinna během zkušební doby vést řádný život. V případě zjištění, že by se obžalovaná dopustila jakéhokoli protiprávního jednání, bylo by rozhodováno o nařízení výkonu trestu odnětí svobody. I v případě obžalovaného R. N. byly soudem zhodnoceny všechny zjištěné okolnosti a jako odpovídající trest mu byl vyměřen trest v první pětině zákonné sazby, konkrétně v trvání jednoho roku. Při zohlednění osoby obžalovaného, kterého je třeba hodnotit jako recidivistu, který se další trestné činnosti dopouští již zhruba rok poté, kdy byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, má soud za to, že účelu trestu nelze dosáhnout jiným způsobem než přímým omezením osobní svobody obžalovaného. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný byl v minulosti ve výkonu trestu odnětí svobody za úmyslnou trestnou činnost a nejsou splněny podmínky pro jeho zařazení do věznice s dozorem, byl pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou /§ 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku/. Dále byl uložen obžalovanému R. N. trest propadnutí věci, a to konkrétně sekery, která je jeho majetkem a byla užita ke spáchání trestného činu /§ 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku/.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku, když odvolání se podává ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného, a to ve trojím vyhotovení.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozsudku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný může rozsudek napadat pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká a v jeho prospěch tak mohou učinit rovněž příbuzní v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Poškození, kteří uplatnili nárok na náhradu škody, mohou rozsudek napadat pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoby oprávněné rozsudek napadat pro nesprávnost některého jeho výroku jej mohou napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro vady řízení, které předcházelo vyhlášení rozsudku, jestliže tyto vady byly způsobitelné přivodit, že některý z výroku rozsudku je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byť i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaných. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání nemůže podat ten, kdo se jej vzdal.

Okresní soud v Českém Krumlově
dne 12.05.2016

JUDr. Jitka Juřicová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Hálová

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 09.11.2016 (Název řízení) a ve výroku II. právní moci dne 04.06.2016 (Šárka Hálová, Miroslav ...). Připojení doložky provedla Pavlína Pilsová dne 12.12.2016.

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 9.11.2016 v trestní věci **obžalovaného R N**, nar. _____ pro přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, o jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově č.j. 1 T 40/2016-134 ze dne 29.03.2016, **t a k t o :**

Odvolání obžalovaného R N **z** podle § 256 tr. řádu jako **nedůvodné z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem byli odsouzeni R N a M Š. Ohledně posledně jmenované rozsudek nabyl právní moci, neboť v této části žádná z oprávněných osob nepodala odvolání.

Obžalovaný R N byl označeným rozsudkem uznán vinným pro přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a odsouzen podle § 302 odst. 2 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 1 (jeden) rok, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou. Vedle toho mu byl uložen podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku trest propadnutí věci, a to sekery o velikosti 65 cm s dřevěným topůrkem a délkou čepele 15 cm.

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku se obžalovaný dopustil uvedeného přečinu společně s odsouzenou Š tím, že dne 15.11.2015 v přesně nezjištěné době od 17:00 hodin do 22:00 hodin po předchozí společné domluvě odvedli do prostoru určeného k sekání a uskladnění dřeva za neobývaným domem č.p 145 v ulici Šumavská ve Větrní, okres Český Krumlov, fenu křížence labradora, stáří necelý jeden rok, jménem Ajka patřící obžalované M Š _____, kde obžalovaný R N a přítomnosti obžalované M Š fenu vytáhl za vodítko do vzduchu směrem k trámu a udeřil ji opakovaně sekerou do oblasti hlavy, až fena zůstala ležet na zemi bez známek života, poté obžalovaní z místa odešli, přičemž obžalovaná M Š se po chvíli vrátila a poté, co zjistila, že fena stále žije, přivolala obžalovaného R N za jeho přítomnosti ji opakovaně sekerou udeřila do oblasti hlavy, trupu a břicha; tímto jednáním utrpěla fena mnohočetná sečná poranění hlavy a trupu se smrtelným poraněním mozku a krvácení do hrudní dutiny.

Proti citovanému rozsudku podal obžalovaný odvolání ihned po jeho vyhlášení, aniž je odůvodnil. Odůvodnění odvolání učinil za obžalovaného obhájce, který byl soudem ustanoven jen pro účely odůvodnění odvolání. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby zprostil. V odvolání vznesl následující námitky:

„Obžalovaný je toho názoru, že výrok o vině není opřen o zjištěný skutkový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu“.

Obžalovaný trestnou činnost, z níž je obviněn, od počátku popírá. Soud k závěru o jeho účasti na žalovaném skutku dospívá na základě výpovědi spoluobžalované M _____, svědka M. _____, K _____ a M. _____, hni svědci uvedli, že informace o průběhu události získali následně od obž. Š _____ Svědek L _____ při své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že je aktuálně přítelem obž. Š _____ svého práva odmítnout

výpověď však nevyužil. Uvedl, že den před hlavním líčením (tedy 11.5.2016) ze vzteku křičel, že to „vezme na sebe“. Dále uvedl, že se tak stalo při rozhovoru s obž. Š. Š. nikdo ho však nežádal, aby „to vzal na sebe“. Nevzpomenul si, zda u tohoto rozhovoru byl obžalovaný. Tato část výpovědi svědka je v rozporu s výpovědí obžalované Š. Š. která se k výpovědi svědka vyjádřila tak, že svědek o tom hovořil s obžalovaným a chtěl to svěst na sebe.

Svědkyň H. K. při hlavním líčení u soudu k dotazu obžalovaného uvedla, že slyšela, že obžalovaná Š. Š. vyhrožovala obžalovanému, že ho dostane do vězení. Přitom několik okamžiků předtím na dotaz soudu sdělila, že neví nic o tom, že by takovým způsobem obžalovanému vyhrožovala. V této souvislosti uvedla, že výhrůžky mohly souviset s předchozím intimním vztahem mezi obžalovanými. Přitom je to právě spoluobžalovaná M. Š. Š. která událost jednotlivým svědkům popisovala a obžalovaného usvědčuje. Svědci v zásadě pouze reprodukují, co v průběhu doby od obžalované slyšeli, přičemž se jednotlivá tvrzení v mnoha podstatných momentech vzájemně liší. Jsou zde tedy takové pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci, jaké má na mysli ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu

Byť obžalovaný svou vinu kategoricky popírá, nezabýval se soud dále otázkou, zda jednání obžalovaného, o němž má zato, že se jej dopustil, vedlo k úmrtí zvířete. Soud má za prokázané, že fenka v době návratu obžalované na místo ještě žila, byť její stav není možné zjistit. Je proto třeba zvážit, co v této situaci ještě obžalovaná mohla učinit pro záchranu zvířete, zejména je okamžitě převést k veterinárnímu ošetření příp. do veterinární nemocnice k operativnímu zákroku. Namísto toho však, jak sama uvedla, přivolala obžalovaného a před ním sama fenku ubila. V této souvislosti je významnou skutečností, že sama obžalovaná svědkyni K. K. sdělila, že fenku zabila z důvodů, že jí neměla ráda a každému vadila. Je tedy zřejmé, že to byla právě obžalovaná, která činila vše pro to, aby zvíře usmrtila. Nelze tedy prokázat, zda jednání obžalovaného, i kdyby odvolací soud dospěl k závěru, že se dopustil žalovaného skutku v jeho části, kdy měl fenku vytáhnout za vodítko do vzduchu a udeřit opakovaně sekerou do hlavy, vedlo k úmrtí fenky. Není nijak prokazována aktivní činnost obžalovaného při jednání obžalované, které bezprostředně vedlo ke smrti zvířete a v této části tedy u něho nelze uvažovat o spolupachatelství ve smyslu ustanovení § 23 tr. zák. příp. k účastenství dle § 24 odst. 1 cit. zák. Výrok napadeného rozsudku pak měl na uvedený stav reagovat.“

Obžalovaný při veřejném zasedání uvedl:

„Mluvil jsem s paní Š. Š. 'e ochotná jít na policii s tím, že změni výpověď a řekne, že to udělala sama. Nechtěla sem se mnou jít, bojí se, že jí zavřete. Čeká tady na náměstí. Chci dodat to, na co jsem upozorňoval paní soudkyni J. J. pan B. B. se pohyboval také v té komunitě, v které jsme byli, i v tom bytě, majitelkou je jeho teta. Š. Š. žila s I. I. on bydlel u svojí tety. Mezi námi byla milostná trojka, paní Juřicová to hodila za hlavu. Někdou musel jít z kola ven. Proto paní Š. Š. řekla, že mě nechá zavřít. Naučil jsem jí, jak někoho dostat do kriminálu, když jsme spolu byli na squatu, a ona to pak všechno použila proti mně.“

Dále obžalovaný uvedl, že byl znovu odsouzen OS Český Krumlov, zatím nepravomocně, pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Státní zástupce při veřejném zasedání předložil usnesení podle § 160 odst. 1 tr. řádu Policie ČR, Územní odbor Český Krumlov č.j. KRPC-23754-56/TČ-2016-020271 ze dne 14.6.2016, z něho se podává že obžalovaný je stíhán pro pokračující přečiny vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a nebezpečného vyhrožování, jichž se měl dopustit opakovaným

jednáním vůči spoluobžalované Š a svědkům B a K / souvislosti právě s projednávaným případem přečinu týrání zvířat.

Podle § 254 tr.ř. nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání (§ 254 odst. 2 tr.ř.). Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání (§ 254 odst. 3 tr.ř.). Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby (§ 254 odst. 4 tr.ř.).

Krajský soud k podanému odvolání přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu shora uvedených zákonných ustanovení a přezkoumal také řízení, které rozsudku předcházelo. Učinil následující zjištění a závěry.

V řízení napadenému rozsudku předcházejícím nebyly zjištěny žádné vady, které by mohly být důvodem k jeho zrušení. Náležitě byla respektována ustanovení trestního řádu, jimiž se zajišťují práva obžalovaného na obhajobu. Porušení těchto práv odvolací soud neshledal. Respektována byla i ta ustanovení trestního řádu, jimiž se zajišťuje náležité objasnění věci. Soud prvního stupně zákonným způsobem provedl všechny dostupné důkazy a ty byly ve svém souhrnu ve smyslu požadavků § 2 odst. 5 tr.ř. dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Provedené důkazy soud prvního stupně také náležitě v souladu s požadavky § 2 odst. 6 tr.ř. hodnotil na základě vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Skutková zjištění napadeného rozsudku jsou správná a dostatečná a nejsou důvody k pochybnostem o nich. Právní kvalifikace zjištěného jednání obžalovaného odpovídá skutkovým zjištěním a zákonným podmínkám odpovědnosti za trestný čin v rozsudku uvedený.

Podle § 125 odst. 1 tr.ř. pokud rozsudek obsahuje odůvodnění, soud v něm stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Jestliže byly do rozsudku pojaty i další výroky, je třeba je též odůvodnit.

Odůvodnění napadeného rozsudku splňuje náležitosti citovaného zákonného ustanovení. Okresní soud se dostatečně vypořádal s obsahem jednotlivých důkazů, s rozpory mezi nimi, a přesvědčivě vyložil svoje úvahy, jimiž se řídil při hodnocení důkazů a rozporů mezi nimi a při posuzování obhajoby obžalovaného. Stejně tak vyložil úvahy, jimiž se řídil při

volbě právní kvalifikace a při stanovení druhu, výměry a způsobu výkonu trestu. Odvolací soud s jeho argumentací ztotožňuje a námitky odvolatele neshledává důvodnými.

Okresní soud se dostatečně vypořádal s otázkou věrohodnosti usvědčující výpovědi spoluobžalované Š. Přesvědčivě a logicky odůvodnil, proč ji v návaznosti na doznání k vlastní trestné činnosti a v návaznosti na podpůrné výpovědi svědků považuje za věrohodnou. Není důvodu vytýkat okresnímu soud, že skutková zjištění založil na této výpovědi.

Stejně logicky a přesvědčivě vyložil, proč obhajobu obžalovaného považuje za nevěrohodnou a potažmo vyvrácenou. Argumentaci okresního soudu v tomto ohledu lze doplnit dalším argumentem, totiž nelogičností dílčího tvrzení obžalovaného. Ten ve své výpovědi mimo jiné uvedl, že z restaurace odcházel cca 30 minut po obžalované Š a při cestě domů se zastavil u domu č.p. 145 v ulici Šumavská, šel dovnitř a křičel na obžalovanou M. Š ona ani fena tam však nebyly. Logicky tedy musel vědět, že se na místě stalo něco ve smyslu skutkových zjištění, neboť jinak neměl důvod na tomto místě Š a zvíře hledat. I tato nelogičnost v tvrzení obžalovaného podporuje závěry okresního soudu o nevěrohodnosti jeho výpovědi a na druhé straně o věrohodnosti výpovědi obžalované Š.

Výpovědi svědků K a V jsou jistě „svědectvím z doslechu“. Na takových svědectvích samotných by jistě nebylo možné zakládat skutková zjištění. V kontextu s jednoznačnou výpovědí obžalované Š však není důvodu tato svědectví jako důkazu nepoužít. Přirozeně těmito svědky podaný popis události je jen částečný, neboť je závislý na rozsahu sdělení obžalované Š a míru uchování těchto sdělení v paměti svědků. Avšak v základní rovině, totiž že fenu usmrtila obžalovaná Š v součinnosti s obžalovaným N podporují výpověď obžalované. Skutečnost, že jmenovaní svědci ve svém popisu nepostihují celý děj a nezacházejí do detailů, naopak svědčí o tom, že nejde o výpovědi mezi svědky a obžalovanou navzájem smluvené v rámci jakéhosi komplotu, který v rámci obhajoby obžalovaný nabízí.

Až poněkud komicky působí tvrzení obžalovaného, že obžalovanou Š naučil „jak někoho dostat do kriminálu“ a ona to pak použila proti němu. Pokud ji něco takového učil, pak zřejmě nebyl dobrým učitelem. Kdyby šlo o promyšlený komplot obžalované Š a svědků V a K ve smyslu „výuky“ obžalovaného, nejspíše by se dotčené osoby domluvily tak, aby jejich výpovědi i v podrobnostech byly v souladu. Takový soulad, z hlediska věrohodnosti podezřelý, však v jejich výpovědích ani v náznaku není patrný.

V souvislostech shora uvedených je třeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsadou soudu, který je provádí, v tomto případě soudu prvního stupně. Odvolacímu soudu nepřísluší tyto důkazy hodnotit odlišně, z toho důvodu rozsudek rušit a činit rozhodnutí jiné, pokud soud prvního stupně při hodnocení důkazů respektuje zásadu volného hodnocení důkazů a mezi obsahem důkazů a skutkovými zjištěními není extrémní rozpor. Ten lze shledat zejména tehdy, když skutková zjištění nemají obsahovou spojitost s důkazy, když skutková zjištění nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, když jsou opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna, apod. O takový případ v projednávané věci nejde. Mezi skutkovými zjištěními okresního soudu na straně jedné a provedenými důkazy na straně druhé rozhodně není žádný extrémní rozpor.

Skutková zjištění okresního soudu mají jasné obsahové zakotvení v provedených důkazech. Svůj hodnotící postup soud jasně, srozumitelně, přehledně a především logicky vysvětlil. Hodnotil důkazy v souladu s jejich obsahem, nedopustil se žádné deformace důkazů ani jinak nevybočil z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr.ř.

Odvolací soud neakceptoval návrh obžalovaného na opětovný výslech, nyní již odsouzené, spolupachatelky Š . Okolnosti, za nichž obžalovaný zajistil možnost výslechu jmenované odvolacím soudem (viz jeho vyjádření při veřejném zasedání a trestní stíhání obžalovaného pro přečiny vydírání a nebezpečného vyhrožování mimi jiné také vůči Š činí takový výslech důkazně bezcenným, pro rozhodnutí ve věci nepotřebným.

Odvolatel namítl, že okresní soud se nezabýval otázkou, zda jednání obžalovaného, o němž má za to, že se jej dopustil, vedlo k úmrtí zvířete. Této námitce lze přisvědčit jen do té míry, že okresní soud spolupachatelství z tohoto pohledu neodůvodnil způsobem, který by byl výslovnou odpovědí na námitkou položené otázky. Jde však jen o nedostatek odůvodnění, který se nedotýká správnosti právní kvalifikace zjištěného skutku. Ve světle ustálené judikatury jde o nijak neobvyklý případ spolupachatelství, kdy dva pachatelé jednájí vědomě společně se shodným záměrem (zde usmrcení zvířete) a každý z nich jedná způsobem (zde úder sekýrou), který je způsobitelný takový následek, resp. účinek přivodit. Není pak významné, a není tedy ani potřebné zjišťovat, který úder kterého z nich byl bezprostředně příčinou smrti. Ani v tomto ohledu neshledal odvolací soud důvod ke zrušení napadeného rozsudku.

Důvody ke zrušení napadeného rozsudku neshledal odvolací soud ani, pokud jde o výrok o trestu. Okresní soud vzal v úvahu všechny skutečnosti a okolnosti, které jsou pro rozhodování o druhu, výměře a způsobu výkonu trestu významné. V odůvodnění rozsudku je také v dostatečném rozsahu uvedl. Postačí tedy jen stručné konstatování, že uložený trest jak ve svém druhu, tak ve výměře a nepodmíněnosti odpovídá povaze a závažnosti trestné činnosti obžalovaného i jeho osobním poměrům, dosavadnímu životu a kriminální minulosti. Rozhodně nejde o trest nepřiměřeně přísný. Také zařazení obžalovaného do typu věznice odpovídá zákonným podmínkám.

Na podkladě shora uvedených zjištění dospěl krajský soud k závěru, že napadený rozsudek je zákonný a odůvodněný a podané odvolání je tak nedůvodné. Proto je podle § 256 tr. řádu zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,**
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).**

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti které mu rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 9.11. 2016

Předseda senátu:
JUDr. Stanislav Žížala, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Adéla Cvetkovová

Adéla
Cvetkovová
á

Digitálně podepsal Adéla
Cvetkovová
DN: c=CZ, o=KRAJSKÝ SOUD V
ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH [IČ
00215686], ou=trestní oddělení,
ou=74, cn=Adéla Cvetkovová,
serialNumber=P391018,
title=protokolující úřednice
Datum: 2016.11.23 07:58:50 +01'00'

U S N E S E N Í

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6.12.2017 v trestní věci **odsouzené M** **š** **nar.** v , trvale bytem t.č. Věznice Praha – Ruzyně, odsouzené za přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, t a k t o :

- I. Podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 330 odst. 1 trestního řádu **vykoná odsouzená M** **š** , **nar.** , trest odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**, který jí byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 12. 5. 2016, č. j. 1 T 40 / 2016-134, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 42 (čtyřiceti dvou) měsíců.
- II. Podle § 83 odst. 5, § 56 odst. 1 písm. a) trestního řádu **se odsouzená pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.**

O d ů v o d n ě n í :

Ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 1T 40/2016 se zjišťuje, že odsouzená M **š** byla rozsudkem specifikovaným ve výrokové části tohoto rozhodnutí uznána vinnou přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 42 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci vůči odsouzené dne 4.6.2016. Konec zkušební doby tak připadá na 4.12.2019.

Z opisu rejstříku trestů ze dne 5.12.2017 a ze spisového materiálu sp. zn. 1T 40/2016 se podává, že odsouzená byla po odsouzení v právě projednávané věci znovu dvakrát odsouzena. Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 16.2.2017, č.j. 1T 4/2017-86 byla odsouzená uznána vinou za přečiny násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) a vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jichž se dopustila dne 3.11.2016. Následně byla pravomocně odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 4.9.2017, č.j. 4T 95/2017-148 za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustila dne 18.12.2016, k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců.

Ze zpráv Probační a mediační služby ČR, středisko Český Krumlov (dále jen PMS) se zjišťuje, že odsouzená nikdy nezapočala s výkonem trestu obecně prospěšných prací, který jí byl uložen rozsudkem zdejšího soudu č.j. 1T 4/2017-86, a to ani po opakovaných výzvách. Nedostavovala se ani na pravidelné schůzky, při nichž měla být testována na přítomnost alkoholu v těle. Poslední testování na alkohol tak podle zprávy PMS proběhlo 29.8.2017, a to s pozitivním výsledkem (0,1‰).

Městský úřad Český Krumlov eviduje k osobě odsouzené za období od 14.7.2016 do 17.9.2017 celkem devět přestupků.

Odsouzená M Š k věci uvedla, že v současné době je ve výkonu trestu odnětí svobody na jeden rok. Během zkušební doby se dopustila přestupků, které vždy souvisely s alkoholem. Trest obecně prospěšných prací nezahájila, neví proč. Před výkonem trestu komunikovala s K-centrem, které jí přislíbilo doporučení do léčebny. Testům na přítomnost alkoholu v těle se na PMS podrobovala nepravidelně, někdy rovnou sdělila, že pila a provedení testu tak není třeba. Během posledního roku pracovala pouze brigádně s denním výdělkem 400-500 Kč. Nemá zaplacený náklady řízení a pro velký zájem není ve věznici pracovně zařazena.

Podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku jestliže podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, vysloví soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest vykoná. Výjimečně může soud vzhledem k okolnostem případu a osobě odsouzeného ponechat podmíněně odsouzení v platnosti, i když odsouzený zavinil příčinu k nařízení výkonu trestu, a a) stanovit nad odsouzeným dohled, b) přiměřeně prodloužit zkušební dobu, ne však o více než dvě léta, přičemž nesmí překročit horní hranici zkušební doby stanovené v § 82 odst. 1, nebo c) stanovit dosud neuložená přiměřená omezení a přiměřené povinnosti uvedené v § 48 odst. 4 směřující k tomu, aby vedl řádný život.

V posuzovaném případě je u odsouzené M Š jednoznačně dán důvod pro rozhodnutí o nařízení výkonu trestu původně podmíněně odloženého, protože porušila podmínky podmíněného odsouzení. Ve zkušební době se odsouzená dopustila další trestných činností, za něž byla pravomocně odsouzena. Konkrétně jde o jednání, za které byla pravomocně odsouzena Okresním soudem v Českém Krumlově pod sp. zn. 1T 4/2017, jehož se dopustila po pěti měsících od začátku zkušební doby podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody uloženého v této věci, a to konkrétně dne 3.11.2016. Za druhé protiprávní jednání, kterého se dopustila opět ve zkušební době tentokrát dne 18.12.2016 byla odsouzena Okresním soudem v Českém Krumlově pod sp. zn. 4T 95/2017, a to k souhrnnému trestu odnětí svobody za obě výše uvedená jednání v celkové výměře 12 měsíců. Ve světle právě uvedeného soud uzavírá, že v případě odsouzené jde o speciální recidivistku, kterou od páčání další trestné činnosti neodradí ani hrozba nařízení výkonu trestu odnětí svobody, přičemž trestného jednání se dopustila opakovaně ve zkušební době. Tento závěr soudu je umocněn tím, že odsouzená byla, mimo dvou výše uvedených nejzávažnějších jednání, ve zkušební době dále projednávána pro devět lehčích forem protiprávního jednání v rámci přestupkových řízení.

Povinností odsouzené ve zkušební době je vést řádný život. Pokud odsouzená této podmínce bezdůvodně nedostojí, jako právě v projednávané věci, pak musí být srozuměna s následky, které to vyvolá. Podle názoru soudu zde není prostor pro výjimečný postup podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku, který umožňuje ponechat podmíněně odsouzení k trestu odnětí svobody v platnosti, a to s poukazem jednak na charakter trestné činnosti, které se odsouzená ve zkušební době dopustila, kdy se v jednom z případů jednalo o násilnou trestnou činnost, a jednak s ohledem na opakované porušení podmínky řádného života. Soud tak rozhodl o nařízení výkonu trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců.

Za situace, kdy odsouzená nesplňuje podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, je v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazena pro jeho výkon do věznice s ostrahou.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení mohou odsouzený a státní zástupce podat stížnost do tří dnů od jeho oznámení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného. Stížnost má odkladný účinek (§ 330 odst. 3 trestního řádu).

V Českém Krumlově dne 6. prosince 2017

JUDr. Jitka Juřicová, v.r.
samosoudkyně

Vypravila: Šárka Hálová

